

at der vilde blive Enighed mellem Thingene om at vedtage en Finantslov. Havde Folkethinget stræbt at føre det dertil, at der allerede f. Ex. i Januar 1885 havde foreligget den Kjendsgjerning, at de to Thing ikke kunde enes om en Finantslov, og Fællesudvalgets Forhandlinger havde fundet Sted allerede i Januar, vilde man kunne have sagt, at nu blev det Ministeriets Sag, om det fremdeles vilde blive siddende med den Udsigt at maatte udstede en provisorisk Lov, medens der dog var Tid for et nyt Ministerium til at kunne faae en Finantslov i Stand, saaledes at det var muligt for det at træde til uden strag at skulle udstede en provisorisk Finantslov. Jeg kan ikke se rettere, end at det fremdeles var en Feil fra dette Things Side, en Feil, som jeg tillod mig at advare imod, at man i Efteraaret nægtede Finantslovsforslagets Dvergang til 2den Behandling. Jeg skal ikke her komme ind paa det almindelige Spørgsmaal om, hvor vidt dette Skridt er lovligt og overhovedet kan være berettiget, men jeg skal blot indskyde den lille Bemærkning overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), som førleden henviste til, at der i Høres Manifest af 1873 var nævnt Tilfælde, hvor man vilde anse det for muligt og berettiget at gaa til en Finantslovsnægtelse, at der ved dette Manifest, som jeg for Øvrigt ikke har Andel i eller kunde tiltræde, dog bliver tilbage som en Omstændighed, hvorfor man ansaa den foregaaende Nægtelse af Finantsloven for uberettiget, det bestemt udtalte Niemed at gjenneføre en Opfattelse af vore konstitutionelle Forhold, der manglede Hjemmel i vor Forfatning. Jeg tror, at fra Høres Standpunkt er Stillingen ganske den samme nu, som den var den Gang, og at der altsaa særlig fra dette Standpunkt næppe kan siges at være noget Berettiget i den Finantslovsnægtelse, som her fandt Sted. Men hvad jeg her særlig vil fremhæve er, at hvilken Mening man end vil have om et saadant Skridt, saa er det dog en Betingelse for, at det kan vise sig som et meget praktisk og virksomt Skridt, der netop skulde føre til det Maal at fjerne Ministeriet, at det ikke sker under saa abnorme Forhold, som vi levede under, nemlig under en provisorisk Finantslov, som endnu ikke var godkjendt, thi atter her formener jeg, at Ministeriet paa dette Tidspunkt vanskeligt kunde gaa sin Vej og overlade til et nyt Ministerium at bringe de forviklede Forhold til Klarhed for den restende Del af Finantsaaret. Derved forekommer det mig, at man fra dette Things Side har gjort det omtrent nødvendigt for Mini-

steriet fremdeles at blive paa sin Plads, indtil der er kommet en saadan Hjemmel for Statshusholdningens Førelse, at det paa Grundlag af den trygt kan overlade et nyt Ministerium at træde til. Det forekommer mig derfor, at den Politik, som Folkethinget i Dieblirket vil gjøre loigest i at følge, er den at lade den provisoriske Finantslov bestaa, indtil man har kunnet faae en Finantslov for det indeværende Finantsaar vedtaget, og derefter søge paa det saaledes vundne Grundlag at naae til en Forstaaelse med det andet Thing om en Finantslov ogsaa for det kommende Aar. Man vil maaste sige, at i saa Fald vil Resultatet kun blive, at Ministeriet fremdeles bliver. Jeg anser det for mit Vedkommende som et Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at Regjeringen i og for sig betragter det som nogen Behagelighed at indtage de Pladser, hvorpaa den nu sidder (Udflydelse). . . . Jeg tror det ikke, og jeg tror ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, at Regjeringen har en lige saa levende Følelse som Noget af os Andre for det Ustillelige i, at de Tilstande, hvori vi nu leve, inarest maatte opføre. Derfor der altsaa forelaa Mulighed for os til at virke hen til, at et nyt Ministerium kunde bringe os ind i bedre Forhold, tror jeg ganske vist — det er jeg overbevist om — skjøndt jeg selvfølgelig intet Mandat har til at tale for Ministeriet i saa Henseende — at Tidspunktet da var kommet for Ministeriet, hvor det vilde tage under alvorlig Overveelse, om det nu ikke vilde være rigtigt at tilraade Hs. Maj. Kongen at gjøre et Forsøg med andre Raadgivere. Men jeg ser ikke, at Ministeriet kan gjøre det, saa længe vi sidde i et Uføre af den Natur, hvori vi for Dieblirket sidde, og jeg vil yderligere sige til, at jeg deler ganske den Anskuelse, som blev udtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) førleden Dag, at for at Hs. Majestæt Kongen, der jo dog er den — herom er vi Alle enige — i hvis Haand det til Sidst er lagt, at vælge det Tidspunkt, da der maa ske en Forandring, vanskeligt vil gaa til en saadan Forandring, naar der ikke for ham foreligger Udsigt til, at der virkelig ved en saadan Forandring vil naas til positive Resultater, og det synes mig atter her, at den første Betingelse herfor er den, at det viser sig, at en Samarbeiden mellem de to Thing er mulig, er simpel, er uden Vanskelighed, og dette maatte først og fremmest vise sig netop i Behandlingen af Finantsloven og særlig i dette Dieblik ved Vedtagelsen af Finantsloven for indeværende Aar. Jeg vil dertil endnu sige, at jeg tror, at saa længe Tilstanden er den, at et